

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Svar til Morgenbladet

Citation: Drachmann, Holger: "Svar til Morgenbladet", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid55563/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Hver Kugle rev Klude af Fanens Dug;
Saa maatte Stangen tages i Brug.

Støt stod den flossede Fanestage.
Fjenden løb Storm, og sloges tilbage.

Men vid blev Pladsen bag Klippens Blok,
Og tyndere blev den lille Flok.

Soldater! Solen er gaaet ned.
Nu kommer Natten, saa vidt jeg véd.

Vi holdt vel Pladsen, om vi var flere;
de faa, som vi er, de kan ikke mere.

Vi gør som Solen. Vi skriver vor Bane
Ned bag Bjerget — minus vor Fane.

Lad Fjenden saa tage den nøgne Stang.
Der kommer vel nok en „næste Gang“! —

Saa steg de, dækket af Nattens Kappe,
Ned gennem Dalen paa Fødder rappe.

De spredte sig, gemte Musketterne hen.
De véd nok at finde de samme igen.

De klædte som sindige Landmænd sig ud.
De gemmer paa Brystet af Fanen en Klud. —

Og Fjenden stormed. Hans Lavrbærkranse:
En nøgen Stang og en øde Skanse.

Svar til Morgenbladet.

Paris. Decbr. 1877.

Holla, Du hidsige Morgenblad,
Stands en Minut i din Fart;
Fordi Du har slaaet til Lyd og raabt
„det er hørt“, er det dog ikke „svart“.

Endnu er ikke det uårte hændt
 Og hænder ej nogen Sinde;
 Du giver mit Fremtidsvisitkort paa Prent,
 Men før Fotografen sit Billed har endt,
 Jeg raaber til Manden derinde
 Bag Tæppet: Hvad har De i Sinde?

Det Fremtidsfotografi, Du har gjort,
 — Morgenblad, ganske ærlig! —:
 Det ligner dog Originalen ej stort,
 Og mig ikke ganske særlig.
 „Trivelig“! hml der er Maade med;
 Den indre Ild har ej blivende Sted,
 Men tærer bestandig paa Manden,
 Den udhuler Kinden, gør Issen graa,
 Den brænder derinde hvert muggent Straa
 Og gør Hvælving i Tanken og Panden.
 Jeg hænger vel op paa min nøgne Væg
 Her i Parisernes Stad
 De Kranse, som danske Mænd har mig sendt,
 Lavrernes mørkgrønne Blad.
 Jeg lytter dog ej til en fjern Musik,
 Som strømmer fra Ballernes Sale;
 At valse med Strømmen jeg har ej for Skik,
 Jeg lytter kun, glad for et Øjeblik,
 Til al den højtflyvende Tale:
Jeg véd, hvor snart den vil dale.

Jeg er — ja — Indignationens Mand,
 Bestandig i Panser og Plade.
 Jeg tager mod Tak for den ringe Skænk,
 Jeg rakte til Salens fjerneste Bænk,
 Fra Venstre- som Højreblade.
 Men — Overløber! hvem nævner det Ord?
 Man nævner det ikke, man ymter, man „tror“;
 Jeg stævner *den* hid for min Skrankes Bord,
 Og I véd, jeg har Vaaben paa Bordet.
 Jeg blotter — saa kig dog en Gang — mit Bryst;
 Der sidder dog Mærker fra Aarenes Dyst,
 Som i Farten skal stoppe Jer Ordet.

Det var ej saa lige en Sag, som man tror,
 At stride som Skjald ved Jer Side;